

Csak a dallam, a hegedű,
amit megvenni nem lehet,
de apránként magadból tán
lassacskán felépíted.

Miután kiadójánál, az Életünk – Faludi Ferenc Alapítványnál megjelent az általa szerkesztett első kötetem, én már nem voltam ugyanaz az ember, mint annak előtte. Gondolatai otthonra leltek bennem. Alkotó beszélgetéseink óta másként látom a világot s magamat.

Az Életünk folyóirat egykori legendás főszerkesztője mások szolgálatában lelte meg örömét. Így teremtette meg a pótolhatatlan, nem feledhető PETE GYÖRGYÖT.

E VARGA ÍRISZ DÓRA „Csontig...”

Pete György mindig azt kérdezte tőlem találkozásink alkalmával, amikor megmutattam neki regényem újabb fejezetét a Zöldszigetben, a Luxembourg Kávézóban, a Bécsiben..., éppen aktuális törzshelyünkön, ahova évszaktól függően kihelyeztük a Faludi Ferenc Műhely kétszemélyes tagozatát: „De mire is megy ki ez az egész? És miért a lepkék?” ...Korvinnuszt, a meghatározó szimbolikus figuráját a regénynek, egyenesen neki köszönhetem. A hollóm ugyanis először rigó volt, feketerigó. „Miért nem inkább holló?” Igen, miért is ne inkább holló? Milyen igaza volt ebben is, mert hogy is tudta volna a kellő magasba emelni a történetet egy feketerigó, ha mégoly nagyravágyó is! Érdek nélküli érdekeltség – ha mindenáron definiálni akarnám munkakapcsolatunkat. De igazabb, ha néven nevezem: valójában Barátság szövődött közöttünk. A legfontosabb iránymutatása szó szerint belém égett: „Csontig kell sütni a húst!”

Csider István felvétele